

Z Ewangelii św. Jana

Przy studni jakubowej kobieta rzekła do Jezusa: „Panie, widzę, że jesteś prorokiem. Ojcowie nasi oddawali cześć Bogu na tej górze, a wy mówicie, że w Jerozolimie jest miejsce, gdzie należy czcić Boga”. Odpowiedział jej Jezus: „Wierz Mi, kobieto, że nadchodzi godzina, kiedy ani na tej górze, ani w Jerozolimie nie będziecie czcili Ojca. Wy czcicie to, czego nie znacie, my czcimy to, co znamy, ponieważ zbawienie bierze początek od Żydów. Nadchodzi jednak godzina, owszem już jest, kiedy to prawdziwi czciciele będą oddawać cześć Ojcu w Duchu i prawdzie, a takich to czcicieli chce mieć Ojciec. Bóg jest duchem; potrzeba więc, by czciciele Jego oddawali Mu cześć w Duchu i prawdzie”. †

J 4, 19-24

Skarb wspólnoty

Bezdyskusyjnie świątynia–kościół jest najcenniejszą rzeczą dla każdej wspólnoty wierzących. Czy będzie to wspaniały obiekt architektury, czy będzie to skromny, drewniany kościółek, zawsze jest on skarbem dla parafii. Zwykle pobudowany ogromnym wysiłkiem, otaczany troską, w wielu przypadkach ratowany z rozmaitych niebezpieczeństw, strzeżony przed wrogami, przesiąknięty modlitwami pokoleń przynoszących w jego progi swoje radości i dramaty był, jest i pozostanie dla każdego stałym punktem odniesienia w sprawach dotyczących nie tylko życia doczesnego. Nie jest więc przypadkiem, że dla zachowania swojego kościoła, dla jego ratowania ludzie gotowi byli ponosić wielkie ofiary, a czasem ryzykować życie. W naszych miasteczkach i wsiach zawsze świątynia jest najokazalszym budynkiem. Kiedy podczas wycieczek, czy pielgrzymek zwiedzamy nowe miejsca nie sposób ominąć kościoła, bo jest najpiękniejszą i najcenniejszą pamiątką przeszłości. Kościół zadbany, gromadzący wiernych jest świadectwem wiary i kultury mieszkających tam ludzi. Rocznica poświęcenia własnego kościoła niech będzie przypomnieniem, że każdy z nas jest świątynią Ducha i musi dbać o piękno własnej osoby.